

Regnbågsmamman

Jag är grön och blå. Och lite gul. Men inte det minsta röd.

Det är inte den politiska färgen jag talar om, utan min kommunikationsstil. På jobbet har vi just fått göra en "DISC-analys". Det är ett test där man svarar på en rad frågor om vilka ord som stämmer bäst in på en själv i olika situationer. Det kan till exempel vara om man tycker att man är framåt eller avvaktande, konfliktkänslig eller framfusig och om man gillar detaljer eller mer svepande resonemang. Utifrån hur du svarar så får du en personlig profil.

Det **gröna** i min profil betyder att jag är en lagspelare som gillar konsensus och att arbeta i grupp. Jag gillar inte konflikter och tycker att saker får ta sin tid. Jag är social men ingen ledartyp.

Det **blåa** säger att jag är analytisk och noggrann och behöver tid att landa i olika beslut och ställningstaganden. Jag tycker inte om stress och jag gillar struktur och tydliga förutsättningar.

Det **gula** står för kreativitet och social förmåga men också svårighet att komma till skott och utföra det som är bestämt.

Det **röda** markerar egenskaper som ledarskap, dominans, att kunna ta konflikter och driva framåt.

Nu ska vi prata om hur vi i arbetsgruppen kan förstå varandra bättre och få ett bättre samarbete. Men jag funderar också på hur min färgkombination påverkar mig i min roll som "funkismamma". Jag har insett att i privatlivet kan jag inte göra som på jobbet och följa min profil med de dominerande färgerna. Jag måste svara mot hela regnbågen.

Enligt DISC ska man bejaka sin profil för att nå harmoni och en bättre kommunikation med omgivningen. Men det funkar inte för mig med alla kontakter jag har runt min son. Jag behöver vara fulländad i alla färger för att hantera livet. Röd för att ta alla fighter med handläggare som fattar beslut över våra liv. Gul för att kunna entusiasmera alla runt min son. Grön för att skapa en god stämning, fixa möten och fika. Och blå för att ha koll på alla tusen detaljer som snurrar runt min sons alla behov. Och däremellan finns så många fler färger så jag är också orange, lila, rosa, brun, beige och alla andra varianter man kan tänka sig.

Jag blir alldeles yr när jag tänker på alla människor jag har omkring mig utan att jag valt det. Jag är fullständigt socialt utbränd. Fullmatad med andras färger, behov och förväntningar. Att tänka att jag dessutom ska ändra min stil utifrån

alla andras stilar gör mig helt matt. Jag agerar numer på autopilot för att så smidigt som möjligt navigera mig fram i tillvaron.

Faktum är att jag är så trött på folk. Trött på att behöva anpassa mig efter andras behov. Att analysera varför en assistent verkar sur eller vad handläggaren på kommunen har för baktankar när vi pratar. Jag orkar ju inte ens med mig själv och min familj. Jag vill bara ha lugn och ro.

Nu ska vi jobba vidare med våra profiler på arbetsplatsen. Och på ett sätt känns det ganska skönt. Jag kanske kan sjunka tillbaka i min blåa analysbubbla och sitta och grubbla på ett problem med stängd dörr. Stör mig inte - jag är blå! Eller så kan jag gå och köpa bullar och bjuda in till en långfika. Då är jag grön och vill jobba på sammanhållning och relationsskapande aktiviteter. Kanske kan det bli lite lugnare på jobbet?

I privatlivet vet jag redan att det inte fungerar. När Försäkringskassan ringer måste jag vara illröd och kunna peka med hela handen och rabbla lagstiftningens alla paragrafer med blå precision. Mot assistenterna måste jag vara gult glad och utåtriktad för att de ska trivas. Min fina kille behöver mig som en grön mamma som står för trygghet och lugn.

Vår strävan att dela in tillvaron i olika fack är lockande och kan säkert vara bra i en väl avgränsad värld eller grupp. Men mitt liv låter sig inte kategoriseras så enkelt. Som mamma får jag nog fortsätta att springa regnbågen runt.

**TEXT: MARIA ENNEFORS
ILLUSTRATION: ERIC DOMELLÖF**